

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. No. 227.

Elleve Session.

65de Møde.

Tredagen den 16de Marts, Kl. 7 Aften.

(Fortsat.)

Ischering: Det gjør mig ondt, at jeg i saa Henseende maa være imod den høitærede Minister, da han jo nu, som man kan mærke, har talt sit, saa at sige, Hjertensanliggende og talt det meget varmt; men jeg troer, at ved nærmere Overveielse vil man see, at det er at tilintetgjøre hele Lønningens Betydning, naar man ikke fastholder dette Punkt med Hensyn til Honorarer for de fast ansatte Embedsmænd. Naar den ærede Minister har sagt, at han ikke troer, at dette Punkt kan have været indbefattet i det, man har omtalt som en Accord, saa tror jeg, at dette maa søge sin Grund i, at der vistnok ikke har været Noget i Udvalget, der har kunnet tænke sig Muligheden af en saadan Anvendelse af disse Summer. Hvorledes ere vi komne til at sammenregne disse Summer? — Vi have ikke spurgt, hvilke Smaatillæg der have været givet disse Embedsmænd, men man har fra Begyndelsen af erholdt opgivet, hvilke bestemte Personer der ere ansatte, og man har da spurgt: Behøves der Flere, og hvor meget skal der, foruden de fast ansatte Embedsmænds Lønning, gives til det større Antal Personer, som man ikke vil have paa fast Gage, og det har man da samlet under en rund Sum. Dersom disse Summer skulde benyttes til at give de fast ansatte Embedsmænd Tillæg til deres Gage, saaledes at denne derved kunde blive højere, vilde det have

været rigtigst at sætte for enhver enkelt Embedsmænd, at der indbrømmedes ham Afgang til et saadant Honorar, men her er det jo Uderstillægene, som maae træde istedetfor Honorarer. Naar den ærede Minister siger, at han ikke vil anvende Honorarerne saaledes, saa tvivler jeg aldeles ikke derom, men man maa jo tage i Betragtning, at Løven gives for en Række af Ministre efter ham, som kunne benytte den paa en ganske anden Maade. Naar man seer hen til, hvorledes Sagen viser sig for Ydverdenen, da er det ikke nogen betydelig Arbejdstid, som forlanges for de faste Gager, med Undtagelse af nogle enkelte, som arbejde strengt, medens Andre arbejde overordentlig lidt, og man vil da ved Hjælp af disse Honorarer meget let kunne bringe det derhen, at Enhver vil komme til at erkende: Jo mindre Du arbejder for din faste Løn, desto Mere bliver der tilbage for Fritimerne, og desto større Honorar kan Du skaffe Dig. Dette vil ganske simpelt følge af denne Fremgangsmaade; thi det ligger i den menneskelige Natur. Naar den høitærede Minister vil have bragt det fornødne Arbejde tilveie, maa der sættes en behørig Arbejdstid og forlanges behørigt Arbejde af alle Vedkommende. Saa længe der ikke kan siges, at Enhver, som har en fast Løn, arbejder 8 til 10 Timer om Dagen, kan man ikke sige, at der arbejdes fornødent for de Lønninger, der gives. Naar fremdeles den ærede Minister har troet, at der paa den Maade vilde stille sig Vanskeligheder i Veien for ham med Hensyn til dem, der inspicere Kasserne, og i den Anledning nævnte Diæter, da maa jeg bemærke, at Diæter ere af en ganske anden Beskaffenhed;